

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyně Mgr. Kateřinou Peroutkovou ve věci

žalobce: X., narozený dne X
t.č. pobytem X

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, Odbor azylové a migrační politiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2022, č. j.: OAM-742/ZA-ZA11-D02-2022

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 3. 10. 2022 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 8. 2022, č.j. OAM-742/ZA-ZA11-D02-2022, jímž bylo o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany podané v České republice dne X. 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

rozhodnuto tak, že tato žádost je nepřijatelná podle ust. § 10a odst. 1 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o udělení mezinárodní ochrany se zastavuje podle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu s tím, že státem příslušným k posouzení podané žádosti podle čl. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 (dále jen „Dublinské nařízení“), je Dánské království.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě uvedl, že pochází z Republiky Uzbekistán, napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné, neboť je nedostatečně odůvodněné, řízení bylo jednostranné a neobjektivní.
3. Namítal, že použité informace MV nejsou aktuální, správní orgán by měl přitom při posuzování žádostí o udělení mezinárodní ochrany posoudit aktuální informace o zemích původu, měl by přesně a úplně zjistit skutečný stav věci.
4. Poukazoval též na porušení § 14a zákona o azylu, v jeho případě byl naplněn azylový důvod dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, podle kterého se azyl z humanitárních důvodů udělí cizinci, kterému hrozí vážné ohrožení života a lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, z tohoto důvodu žalobce podal svou žádost o mezinárodní ochranu, v pohovoru podrobně uvedl své obavy z nebezpečí, které mu hrozí. Nesouhlasil se způsobem, jakým žalovaný relevantní skutečnosti hodnotil, a se závěry, které žalovaný dovodil z výpovědi žalobce a ze shromážděných informací. Žalobce naopak ve své výpovědi uvedl dostatek skutečností prokazujících pronásledování, jemuž byl vystaven, a jeho tvrzení nebyla ze strany správního orgánu vyvrácena.
5. Na základě výše uvedeného žalobce navrhl, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla žalovanému vrácena k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

6. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, napadené rozhodnutí považoval za zákonné a řádně odůvodněné, trval na jeho správnosti. Uvedl, že napadené rozhodnutí se opírá o bezprostředně závazné nařízení Evropské unie tvořící součást komunitárního práva, žalovaný je povinen postupovat v souladu s legislativou Evropské unie a mezinárodními závazky, kterými je Česká republika vázána. Napadené rozhodnutí nezákonností netrpí, řeší toliko příslušnost členského státu EU k projednání azylové žádosti žalobce, nezabývá se posouzením jednotlivých důvodů podané žádosti, neboť k tomu je příslušný jiný členský stát Evropské unie, tj. Dánské království, které v odpovědi ze dne 19. 8. 2022 uznalo svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu pana žalobce. Dánskému království tedy podle čl. 18 Dublinského nařízení vznikla povinnost žalobce převzít na své území a posoudit jeho žádost podanou dne X. 2022 na území ČR.
7. Žalobní námitky považoval buď za nepravdivé, nebo obecného charakteru, žalovaný informace o zemi původu žalobce vůbec neposuzoval a nebyl k tomu ani povinen. Naopak se zabýval tím, zda v Dánském království nedochází k systematickým nedostatkům, které

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

by dosahovaly možného rizika nelidského či ponižujícího zacházení v souvislosti s azylovým řízením. Dospěl k závěru, že k takovým nedostatkům tam nedochází, podmínky přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu jsou zde řádně zajištěny, ani sám žalobce v průběhu pohovoru nevnesl proti dánskému azylovému systému žádnou námitku, byť byl na něj výslovně dotázán.

8. Dále není jasné, z čeho konkrétně žalobce dovozuje porušení § 14a zákona o azylu, neboť napadené rozhodnutí řeší pouze příslušnost členského státu k posouzení jeho azylové žádosti, konkrétním posouzením důvodů podané žádosti včetně případného udělení či neudělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu se bude věcně zabývat Dánské království, které je podle Dublinského nařízení k projednání žádosti žalobce příslušné. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout.

IV. Obsah správního spisu

9. Ze správního spisu bylo zjištěno, že žalobce podal dne X. 2022 v České republice žádost o mezinárodní ochranu, v poskytnutí údajů k žádosti ze dne 11. 8. 2022 uvedl, že je státním příslušníkem Uzbekistánu, má manželku a dvě děti, podnikal na Ukrajině, dne X. 2022 se tam vrátil s manželkou, dne X. 2022 však z Ukrajiny vycestovali do Polska a dne X. 2022 se dostali do Dánska, kde X. 2022 požádali o azyl, pobývali tam dva měsíce v X, dne X. 2022 podali žádost o stop azyl, nato dostali lhůtu k vycestování 3 dny. Z důvodu strachu z věřitelů v domovském státě žalobce s manželkou poté vycestovali do Německa, poté žalobce dne X. 2022 odjel do Prahy a manželka se téhož dne vrátila letecky do Uzbekistánu. Uvedl, že je zdravý, o azyl žádá z důvodu hrozby o svůj život v Uzbekistánu.
10. Při pohovoru dne 11. 8. 2022 žalobce podrobněji popsal důvody své žádosti o mezinárodní ochranu. Při doplňujícím pohovoru dne 24. 8. 2022 žalobce uvedl, že v Dánsku po podání žádosti dne X. 2022 pobývali s manželkou dva měsíce v X, v průběhu pobytu v Dánsku neměl žádný problém, v zařízení měli teplé jídlo třikrát denně, bylo to v pořádku, lékařské ošetření žalobce nepotřeboval, manželka onemocněla a dostala léky, dostávali též finanční prostředky k životu, žalobce ale neví, kolik. Obdržel poučení o tzv. dublinském systému, v Dánsku dal STOP azyl, nechtěl tam být, to jsou všechny jeho důvody. Původně do Dánska jet nechtěli, ale dobrovolníci je nutili nasednout do autobusu a jet tam. Je tam poměrně chladno, žalobce z toho bolí kosti, jiné důvody proč nejít do Dánska, nemá, jen tam nechce, nechce tam získat azyl. V České republice má jen známé ze stejné vesnice, příbuzné ani sociální vazby zde nemá, ani jinde v Evropě. Případné rozhodnutí o tom, že se má vrátit do Dánska, bude respektovat, ale nechtěl by tam odjet, to by jel radši na Ukrajinu.
11. Součástí spisu je žádost České republiky Dánskému království o přijetí zpět žalobce, Dánské království přípisem doručeným Ministerstvu vnitra dne 19. 8. 2022 souhlasilo s přijetím žalobce podle čl. 18 odst. 1 písm. c) Dublinského nařízení s tím, že žalobce se svojí manželkou požádali o mezinárodní ochranu v Dánsku dne X. 2022, svou žádost vzali zpět dne X. 2022.
12. V napadeném rozhodnutí ze dne 25. 8. 2022 žalovaný zkoumal, zda je podle čl. 8 až 15 Dublinského nařízení dána příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce, shledal, že dle těchto kritérií příslušnost ČR není dána. Poukázal na to, že dle záznamu v EURODAC žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne X. 2022 v Dánském

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

království, které je tak příslušné k posouzení žádosti a je rovněž povinno přijmout žalobce zpět na své území v souladu s čl. 18 Dublinského nařízení. Žalovaný dne 15. 8. 2022 požádal Dánské království o přijetí zpět žalobce a posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, Dánské království svou příslušnost uznalo, což sdělilo dne 19. 8. 2022. Zabýval se otázkou, zda existují závažné důvody se domnívat, že v Dánském království dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a ohledně podmínek přijetí žadatelů, avšak takové důvody neshledal, sám žalobce žádnou námitku k tomu nevznsl. Odůvodnil, proč neaplikoval čl. 17 Dublinského nařízení. Shledal, že podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení zemí příslušnou pro posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je Dánské království, které je podle čl. 18 Dublinského nařízení povinno přijmout žalobce zpět a posoudit jeho žádost o mezinárodní ochranu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

13. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“)), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
14. Ve věci se dne 11. 11. 2022 konalo ústní jednání, žalobce se, ač řádně předvolán, bez omluvy nedostavil. Žalovaný setrval na svém stanovisku.
15. Podle čl. 3 odst. 1 Dublinského nařízení *členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Jednotlivá kritéria se pak uplatňují v pořadí, v jakém jsou uvedena ve zmíněné kapitole (čl. 7 odst. 1 nařízení).*
16. Podle čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení *pokud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.*
Není-li možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, protože existují závažné důvody se domnívat, že dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv Evropské unie, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, pokračuje v posuzování kritérií stanovených v kapitole III, aby zjistil, jestli nemůže být určen jako příslušný jiný členský stát.
Pokud podle tohoto odstavce nelze provést přemístění do žádného členského státu určeného na základě kritérií stanovených v kapitole III ani do prvního členského státu, v němž byla žádost podána, členský stát, který vede řízení o určení příslušného členského státu, se stává příslušným členským státem.

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

17. Napadené rozhodnutí prvky nepřezkoumatelnosti nevykazuje. Žalovaný podrobně a přehledně shrnul veškerá tvrzení žalobce uvedená ve správním řízení, shrnul všechny rozhodné skutečnosti včetně toho, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu v Dánsku dne X. 2022, k tomu uvedl relevantní právní otázku, tedy příslušnost členského státu EU podle Dublinského nařízení, uvedl konkrétní články daného nařízení, kterými se ve věci řídil, a jaká kritéria dle tohoto nařízení zkoumal, rovněž uvedl právní závěry, ke kterým došel, tedy to, který stát je k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu podané v České republice příslušný a do kterého má být žalobce předán. Žalobce v žalobě ani nespecifikoval, v čem dle jeho názoru nepřezkoumatelnost spočívá. Tato námitka je tak nedůvodná.
18. Soud neshledal opodstatněnou námitku, že by žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav tím, že nezkoumal dostatečně aktuální informace o zemi původu. V případě aplikace Dublinského nařízení je totiž v řízení o mezinárodní ochraně zkoumána pouze otázka, který členský stát EU je k posouzení podané žádosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany příslušný, k meritornímu posouzení samotné žádosti a její opodstatněnosti tak v tomto typu řízení vůbec nedochází. Důvodnost podané žádosti (a tedy též posouzení informací týkajících se země původu) pak je hodnocena až státem, jehož příslušnost je v tzv. dublinském řízení určena. Proto se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nemusel zabývat situací v zemi původu, ani k tomu shromažďovat jakékoli informace.
19. Ze stejných důvodů nelze přisvědčit ani námitce ohledně splnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu a existence pronásledování u žalobce. Jak je uvedeno výše, žalovaný jednotlivé možné důvody pro udělení mezinárodní ochrany nezkoumal, ani k tomu nebyl povinen. Nelze tak přezkoumávat ani závěry, zda žalobce splňuje jednotlivé podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, neboť takové závěry nebyly v tomto typu řízení učiněny.
20. Žalovaný se zabýval i otázkou, zda ve smyslu čl. 3 odst. 2 Dublinského nařízení existují závažné důvody se domnívat, že v Dánském království dochází k systematickým nedostatkům v azylovém řízení a ohledně podmínek přijetí žadatelů. K tomu shledal, že na úrovni Evropské unie, ani ESLP nebylo vydáno žádné závazné rozhodnutí, které by deklarovalo systematické nedostatky v řízení ve věci mezinárodní ochrany v Dánském království, ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky žádné obdobné stanovisko nevydal, žalovaný tak z hlediska dánského azylového systému riziko neshledal, a to i vzhledem k tomu, že žalobce žádnou námitku v této souvislosti neuplatnil.
21. Soud na základě shora uvedených závěrů neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému náklady řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 11. listopadu 2022

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje X.